

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 6Co/298/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4312216694
Dátum vydania rozhodnutia: 26. 11. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Dagmar Podhorcová
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2014:4312216694.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Nitre, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Dagmar Podhorcovej a sudkýň JUDr. Lýdie Gálisovej a JUDr. Marty Polyákovej, v právnej veci navrhovateľky: POHOTOVOSTĚ, s.r.o., so sídlom Bratislava, Pribinova 25, IČO: 35 807 598, zastúpenej Fridrich Paľko, s.r.o., so sídlom Bratislava, Grösslingova 4, v mene ktorej vykonáva advokáciu ako konateľ a advokát Doc. JUDr. Branislav Fridrich, PhD., proti odporkyni: Slovenská republika za ktorú koná Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, Bratislava, Župné námestie 13, o náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy, o odvolaní navrhovateľky proti rozsudku Okresného súdu Nitra z 12. septembra 2013 č. k. 18C/49/2013-60, takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa potvrdzuje.

Odporkyni nepriznáva náhradu trov odvolacieho konania.

odôvodnenie:

Súd prvého stupňa napadnutým rozsudkom zamietol návrh navrhovateľky, ktorým sa voči odporkyni domáhala zaplata sumy 2.854,93 eura ako náhrady škody a sumy 570,99 eura ako nemajetkovej ujmy podľa zák. č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci, ktorá jej vznikla nesprávnym úradným postupom Okresného súdu Levice v exekučnom konaní vedenom pod sp.zn. 10Er/270/2010. Odporkyni náhradu trov konania nepriznal. Svoje rozhodnutie právne odôvodnil ust. § 4 ods. 1 písm. a/ bod 1, § 5 ods. 1, 3, § 9 ods. 1, 2, § 16 ods. 1, § 17 ods. 1, 2, 3 a § 19 ods. 1, 3 zák. č. 514/2003 Z.z., § 41 ods. 1, 2 a § 44 ods. 1, 2 zák. č. 233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti a o zmene a doplnení ďalších zákonov účinného v čase začatia exekučného konania - Exekučný poriadok (ďalej aj ako „EP“). Z hľadiska skutkového stavu mal za preukázané, že v exekučnom konaní vedenom na Okresnom súde Levice pod sp.zn. 10Er/270/2010 podal súdny exekútor súdu dňa 14.10.2010 žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie spolu s návrhom na vykonanie exekúcie, exekučným titulom, úverovou zmluvou, všeobecnými podmienkami poskytnutia úveru a výpisom z obchodného registra na oprávnenú, ktorá bola uznesením Okresného súdu Levice zo dňa 18.10.2010 č.k. 10Er/270/2010-9 v spojení s uznesením Krajského súdu v Nitre zo dňa 15.02.2011 č.k. 15CoE/547/2010-27 zamietnutá. Exekučné konanie bolo zastavené uznesením zo dňa 29.06.2011 č.k. 10Er/270/2010-32, ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 25.07.2011. Konštatoval, že písomná žiadosť navrhovateľky na predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody bola odporkyni doručená dňa 25.09.2012, pričom odporkyňa v zákonnej 6-mesačnej lehote jej nárok neuspokojila. Ďalej preto skúmal dôvodnosť návrhu navrhovateľky z pohľadu ňou tvrdeného nesprávneho úradného postupu, ktorý navrhovateľka vzhľadla v tom, že k vydaniu poverenia nedošlo v zákonnej 15-dňovej lehote, resp. lehote primeranej. Opierajúc sa o ust. § 44 ods. 2 Exekučného poriadku účinného v čase začatia exekučného konania uvádzal, že 15-dňová lehota sa vzťahuje len na rozhodnutie súdu v prípade, keď súd poverí súdneho exekútora vykonaním exekúcie, avšak v prípade zamietnutia žiadosti zákonodarca nestanovil žiadnu lehotu. Keďže sú rozhodol o žiadosti v lehote 4 dní odo dňa jej podania,

teda kratšej než ustanovoval zákon, zo strany súdu nedošlo k nesprávnemu úradnému postupu pre nedodržanie zákonnej lehoty na rozhodnutie. Údaj uvedený v návrhu navrhovateľky, že exekučný súd rozhodol o zamietnutí žiadosti o udelenie overenia s omeškaním viac ako 178 dní je nepravdivý. O trovách konania rozhodol podľa § 142 ods. 1 OSP tak, že odporkyni, ktorá mala vo veci úspech, nepriznal náhradu trov konania, keďže tieto odporkyňa nešpecifikovala v zákonom stanovenej lehote a z obsahu spisu je zrejmé, že jej ani žiadne trovy nevznikli.

Proti tomuto rozsudku podala v zákonnej lehote odvolanie navrhovateľka, domáhajúc sa ním jeho zrušenia a vrátenia veci súdu prvého stupňa na ďalšie konanie. Odvolanie zdôvodnila ust. § 221 ods. 1 OSP s poukazom na ust. § 205 ods. 2 písm. a/ a § 221 ods. 1 písm. f/ OSP tým, že v konaní došlo k vadám, a to k vade - odňatie možnosti konať účastníkovi, v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1 OSP, keď súd prvého stupňa nesprávne právne posúdil vec tým, že nepoužil správne ustanovenie právneho predpisu a nedostatočne zistil skutkový stav (§ 205 ods. 2 písm. a/ OSP v spojení s ust. § 221 ods. 1 písm. h/ OSP) a neúplne zisteným skutkovým stavom, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností (§ 205 ods. 2 písm. c/ OSP), nesprávneho rozhodnutia súdu prvého stupňa, pretože vychádza z nesprávneho právneho posúdenia (§ 205 ods. 2 písm. f/ OSP). V prvom rade navrhovateľka zdôvodnila odvolanie ust. § 9 ods. 2 zák. č. 514/2003 Z. z. a uviedla, že zásadne namieta skutočnosť, keď súd rozhodol v merite veci na základe a s použitím inšpirácie novou právnou úpravou, obsiahnutou v ust. § 9 ods. 2 zák. č. 514/2003 Z. z.. Podľa jej názoru, súd bol jednoznačne pri svojom rozhodnutí viazaný ust. § 9 ods. 1 citovaného zákona v znení účinnom pred prijatím zák. č. 412/2012 Z. z. a nemohol interpretovať toto ustanovenie prostredníctvom § 9 ods. 2 zák. č. 514/2003 Z. z. v znení účinnom zák. č. 412/2012 Z. z. Svojim rozhodnutím de iure a de facto aplikoval princíp priamej retroaktivity, čo je neprípustné. Súd vytvára konštrukciu, podľa ktorej jej nárok na náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy je anulovaný značnou nedôveryhodnosťou a nemôže založiť odôvodnenie o zániku nároku na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom na nedôveryhodnosti údajov. Nemala k dispozícii exekučný spis a tak mohla niektoré skutočnosti len usudzovať. Preto označila ako dôkaz exekučný spis. Samotná nedôveryhodnosť údajov nemôže nič zmeniť na fakte, že zo strany štátneho orgánu došlo k nesprávnemu úradnému postupu a to preto, že rozhodnutie nebolo vydané v zákonom stanovenej lehote. K otázke trvania stavu právnej neistoty súd vôbec nevyvetlil, prečo tento názor zastáva, keď právna neistota existuje vždy do času, kým nedôjde ku konečnému rozhodnutiu. V danom prípade zákonodarca vytvoril legitímnu sféru tolerancie trvania právnej neistoty určením zákonnej lehoty. Právna istota ohľadne riadneho výkonu exekúcie nemohla byť odstránená rozhodnutím rozhodcovského súdu, ale len súdu exekučného. V závere podotkla, že súdu neprislúcha polemizovať o vhodnosti limitácie dĺžky konania zákonnými lehotami. Má aplikovať platné právo a akékoľvek úvahy de lege ferenda sú neprípustným súdnym aktivizmom, na ktorom nemožno založiť meritorne rozhodnutie. Poukázala na stabilizovanú judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva v Štrasburgu, z ktorej vyplýva, že zodpovednosť štátu za prieťahy v konaní vzniká aj vtedy, ak súdy konajú náležite, ale dĺžku konania ovplyvňujú mimosúdne faktory, napr. nárast ekonomickej trestnej činnosti, rozsah nevybavenej súdnej agendy a pod. Dohovor zaväzuje zmluvné štáty, aby organizovali svoj právny poriadok takým spôsobom, aby vyhovel požiadavkám článku 6 ods. 1, zahrňujúc aj právo na rozhodnutie veci v primeranej lehote. Súd, ale ani samotný štát neprijal žiadne opatrenia na riešenie vzniknutej kritickej situácie. Nedostatok takýchto opatrení nemôže byť dávaný za vinu jej a to vo forme tej, že nepresadzovala vydanie poverenia zákonnými možnosťami. Je to predovšetkým štát, ktorý musí plniť svoj pozitívny záväzok vo vzťahu k prerokovaniu veci v primeranej lehote. Ona takýto záväzok nemá.

Odporkyňa sa k podanému odvolaniu navrhovateľky písomne nevyjadrila.

Odvolací súd viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 212 ods. 1 OSP) prejednal vec bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 214 ods. 2 OSP s verejným vyhlásením rozhodnutia pri splnení si povinnosti upravenej v ust. § 156 ods. 3 OSP a dospel k záveru, že odvolanie navrhovateľky nie je dôvodné. Preto napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa podľa § 219 ods. 1 OSP ako vecne správny potvrdil, keď súd prvého stupňa dostatočne, správne a v potrebnom rozsahu zistil skutkový stav veci a vyvodil z neho i správny právny záver.

Predmetom tohto konania je návrh navrhovateľky, ktorým sa voči odporkyni domáhala zaplata sumy 2.854,93 eura z titulu náhrady škody a sumy 570,99 eura z titulu nemajetkovej ujmy podľa zák. č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci vzniknutých mu v dôsledku nesprávneho úradného postupu Okresného súdu Levice v exekučnom konaní vedenom na označenom

súdu pod sp. zn. 10Er/270/2010. Nesprávny úradný postup navrhovateľka vzhľadla v nevydaní rozhodnutia o žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie v zákonom stanovenej 15-dňovej lehote, v prieťahoch v konaní pri rozhodovaní o žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, pretože k vydaniu rozhodnutia došlo s omeškaním viac ako 178 dní a vykonaním úradného postupu bez splnenia zákonných podmienok, keď exekučný súd vykonal opätovné posúdenie práva navrhovateľky na zaplatenie dlhu v časti istiny, čím vytvoril stav zakladajúci reálnu nevykonalnosť istiny a jej príslušenstva založením prekážky veci rozhodnutej.

Podľa § 219 ods. 1, 2 OSP, odvolací súd rozhodnutie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne. Ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplní na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

Ustanovenie § 219 ods. 2 OSP zakotvuje koncepciu zjednodušeného rozhodnutia odvolacieho súdu. Ak má odvolací súd za to, že prvostupňový súd nielen vecne správne rozhodol, ale v odôvodnení sa správne argumentačne vypořiadal so skutkovým stavom i právnym posúdením, nemusí vyhotovovať štandardné rozhodnutie podľa § 157 ods. 2 OSP, ale obmedzí sa len na konštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia. Odvolací súd zároveň môže doplniť ďalšie dôvody na zdôraznenie správnosti preskúmaného rozhodnutia. Právo na odôvodnenie súdneho rozhodnutia ako neoddeliteľnej súčasť práva na spravodlivý súdny proces neznamená povinnosť súdu dať odpoveď na všetky argumenty účastníka, ale len na argumenty zásadného významu, t. j. pre vec rozhodujúce.

V preskúmanej veci sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, pričom konštatuje správnosť dôvodov rozhodnutia súdu prvého stupňa. Na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia poukazuje nasledovné.

Navrhovateľka odvodzuje svoj nárok na náhradu škody z nesprávneho úradného postupu exekučného súdu, ktorý v konaní o žiadosti súdneho exekútora o vydanie poverenia na vykonanie exekúcie nekonal v súlade s ust. § 44 ods. 2 Exekučného poriadku, keď poverenie vydal po uplynutí 15 dní. Tieto jej skutkové tvrdenia nie sú pravdivé, pretože o vydaní poverenia bolo rozhodnuté v lehote 4 dní po podaní žiadosti o udelenie poverenia na súd. Pre priznanie náhrady škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom je nevyhnutné súčasné splnenie troch podmienok: a/ nesprávny úradný postup, b/ vznik škody a c/ príčinná súvislosť medzi nesprávnym úradným postupom a vznikom škody. Predpoklad súčasného splnenia uvedených podmienok znamená, že ak chýba čo i len jedna z podmienok, náhradu škody nie je možné priznať. Dôkazné bremeno preukázať podmienky náhrady škody spočíva na poškodenom, v preskúmanej veci na navrhovateľke. Pojem „nesprávny úradný postup orgánu verejnej moci“ nie je zákonodarcom v citovanom ust. § 9 ods. 2 zák. č. 514/2003 Z. z. výslovne definovaný, je uvedený príkladmo. Je však možné vyvodiť a to z ustálenej judikatúry, že ide o taký úradný postup, ktorý má vadu, ktorá nie je v súlade s príslušnou právnou úpravou. Jedná sa o postup, pri ktorom dôjde k porušeniu pravidiel stanovených právnymi predpismi, pre konanie orgánov verejnej moci, alebo porušeniu poriadku, ktorý vyplýva z povahy, funkcie alebo cieľa tejto činnosti, teda o postup nezákonný. Skutočnosť, že ide o nesprávny úradný postup taktiež určuje fakt, že musí ísť o úradný postup priamo súvisiaci s výkonom právomoci orgánu verejnej moci. Nesprávnym úradným postupom nie sú len prípady, v ktorých orgán verejnej moci priamo koná (pri rozhodovacej činnosti), ale aj pri porušení povinnosti urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie v zákonom stanovenej lehote, prípadne, ak ide o nečinnosť pri výkone úradnej moci. Z uvedeného teda vyplýva, že podmienky pre priznanie nároku na náhradu škody musia byť splnené súčasne. Podmienka existencie nesprávneho úradného postupu exekučného súdu v danej veci splnená nie je, nemôže byť teda splnená ani podmienka existencie v príčinnej súvislosti medzi nesprávnym úradným postupom a škodou. Vzhľadom k uvedenému nie je potom potrebné ani následne skúmať existenciu škody, jej rozsah a nemajetkovú ujmu, náhrady ktorej sa navrhovateľka domáha.

Súd prvého stupňa vo veci dostatočne a riadne zistil skutkový stav, výsledky vykonaného dokazovania vyhodnotil správne a vyvodil z neho aj správny právny záver. Z vyššie uvedených dôvodov odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa ako vecne správny podľa § 219 ods. 1 OSP potvrdil.

O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 224 ods. 1 v spojení s § 142 ods. 1 a § 151 ods. 1 OSP tak, že v odvolacom konaní úspešnej odporkyňi náhradu trov odvolacieho konania nepriznal, keďže odporkyňa návrh na priznanie náhrady trov odvolacieho konania nepodala.

Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Nitre pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.